

Patricie UHLÍKOVÁ, *Adam Pavel Slavata*, České Budějovice 2017 (= bakalářská práce, Historický ústav, Filozofická fakulta, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích), 52 s.

Posudek vedoucího bakalářské práce

Postava Adama Pavla Slavaty (1603-1657), nejstaršího syna dlouholetého českého nejvyššího kancléře Viléma Slavaty (1572-1652), je v odborné literatuře zmiňována zejména v souvislosti s okolnostmi, které na sklonku dvacátých a počátkem třicátých let 17. věku doprovázely jeho pří s Marií Markétou z Eggenberku, která skončila anulací jejich bezdětného manželství. Předkládaná bakalářská práce měla za úkol se na osobu Adama Pavla podívat podrobněji a zasadit ji do kontextu dějin slavatovského rodu i české šlechty v přelomovém období první poloviny 17. století. Spolu s tím měla naznačit výpovědní hodnotu korespondence mezi Adamem Pavlem a Vilémem Slavatou, která se dochovala v Rodinném archivu Slavatů.

Po nezbytném úvodu, v němž studentka alespoň stručně zmínila novější domácí práce věnované raně novověké šlechtě, některé šlechtické biografie i práce o dějinách posledních generací Slavatů, a naznačila také obsahové rozvržení své rozpravy, se následující kapitoly věnují zmíněnému kontextu, tedy jednotlivým životním etapám výchovy, vzdělání a kariéry raně novověkého šlechtice. Patricie Uhlíková při nich využila zejména novější českou historickou literaturu, která těmto tématům věnuje pozornost. Většina kapitol tak má kompilativní charakter, neboť s nevydanými archivními prameny studentka pracovala zejména v posledních tří z celkových deseti kapitol.

Bakalářská práce se postupně věnuje dějinám Slavatů z Chlumu a Košumberka, zejména posledním třem generacím, které vlastnily Jindřichův Hradec. Na to navazuje stručný výklad zaměřený na osobu Adama Pavla, který se následně ocitl v centru pozornosti i v dalších kapitolkách, v nichž se Patricie Uhlíková zabývala vzděláním šlechty na prahu novověku, zejména s důrazem na roli jezuitského řádu, u něhož se vzdělával i mladý Slavata. Další část představuje roli kavalírské cesty, jíž Adam Pavel absolvoval ve společnosti svého mladšího bratra Jáchyma Oldřicha. Další část je věnována kariéře, zejména politické či dvorské, v níž Vilém Slavata u svého syna doufal a k níž směřovaly i jeho předchozí životní etapy. Napomoci mu k ní měl sňatek s Marií Markétou z Eggenberku, jímž se zabývá další kapitola předkládané kvalifikační práce. Po jeho anulaci, na níž se studentka zaměřila v následujícím oddíle, se kariéra Adama Pavla odehrávala ve správě slavatovského rodového majetku. Právě poslední kapitola, které je této přibližně tři desetiletí trvající roli Adama Pavla věnována, má

šanci stát se základem budoucího výzkumu, který by dosavadní poznání o nejstarším příslušníkovi druhé generace jindřichohradeckých Slavatů dokázal obohatit o nové poznatky. Ukázky vybrané z dochované korespondence mezi Vilémem a Adamem Pavlem zatím spíše jen naznačují její výpovědní hodnotu, než aby nabídly ucelený obraz o celé šíři hospodářských, podnikatelských a dalších aktivit Adama Pavla, kterým se ve své oblíbené Nové Bystřici věnoval a jimiž se již na počátku třicátých let dokázal rehabilitovat v očích svého otce. Domnívám se, že právě touto cestou by se mohl ubírat budoucí výzkum životních osudů Adama Pavla.

Přes svůj název se bakalářská práce nevěnuje výhradně osobě Adama Pavla. Pomyslné zrcadlo, v němž ji studentka vidí, jí poskytl zejména jeho otec Vilém. Právě optikou pramenů, jejichž autorem byl Vilém, Patricie Uhlíková mladého Slavatu nazírá, a Vilém tak v předkládané práci promlouvá možná paradoxně častěji než osoba stojící v jejím titulu. Většina kapitol má spíše popisný charakter, který studentce neumožnil více proniknout ke zkoumané postavě a interpretovat ji v širším kontextu, než jaký jí nabídla slavatovská rodina. Jen okrajově přitom využila pramenný korpus rodinné korespondence otce a syna, stejně jako vlastní písemnosti Adama Pavla, které tak stále čekají na svou interpretaci.

Bakalářskou práci Patricie Uhlíkové doporučuji k obhajobě, vzhledem k výše uvedeným výhradám ji navrhuji hodnotit stupněm **velmi dobře**.

Jindřichův Hradec, 25. srpen 2017

Doc. PhDr. Josef Hrdlička, Ph.D.